

— Какъ, пари ли? Махай ми се отъ главата, нѣмамъ пукната дуката!

— Ехъ, тогазъ душата ти се мене пада вече! — викна дяволътъ, — и въ ада бай Лукана свлѣче.

А пъкъ долу, леле! Край казани врѣли, гледа насъбрани цѣлъ рой малчугани — дяволски хлапаци. Щомъ го тѣ видѣха, бързо се събраха, съ радостъ закрещѣха: дърпатъ го съ ржцетъ, ритатъ го съ нозетъ, плюятъ го въ очитъ, скубятъ му коситъ, дългитъ мустаци, криви като раци, смѣятъ се лудѣятъ и си пѣятъ, пѣятъ:

„Дръжъ се, дѣдко, здраво да ти кажа браво!

Де бре, майсторъ Лука, не е крѣчма тука!“

Слуша Лука, слуша, че като му кипна, развъртѣ се, рипна; па кога докопа една дълга сопа и я съ ядѣ стовари по дяволскитъ твари, де което свари!

Тѣ го Рогльо иде и какво да види! Бай Лука се мѣта и бие децата! Рипна сатаната, взе го за яката, отключи вратата, блъсна го и рече:

— Махай се, човѣче! Съ тебе нѣма слога; хай върви при Бога!

